

mindelige Skikkelse at overføre Straffeprescriptions-Institutet her paa Nordens Grund.

Anderledes stiller Sagen sig, forsaavidt Tælen alene er om Smaasforbrydelser og om Forseelser, som ere Gjenstand for privat Forsøgning eller kun forfølges efter Privates Begjæring. Hvad de sidste angaaer, maa det Hensyn komme i Betragtning, at det i de herhenhørende Forhold (Injurie og ubethdelige Volds-Sager m. v.) synes lidet ønskelig, at der aabnes Udgang til længe at gjemme paa og udvikle private Stridigheder og Nag; med Hensyn til alle Lovovertrædelser af mindre Betydning gjælder det, at det for Staten er af meget ringere Interesse, at slike smaa Brud paa Retsordenen forfølges efter lang Tids Forløb, og at Hensynet til de med en først længe efter Forseelsen stedsfunden Undersøgelse og Affraffelse forbundne practiske Ulemper og Forstyrrelser i mange Forhold derfor vel kan indeholde Opfordring til i disse Tilfælde at lade Forsøgningen falde. Disse Betragtninger, der maae antages i det Væsentlige at have motiveret den norske Straffelovs Bestemmelser i Kap. 7 §§ 10—13, skjøndt disse synes at gaae noget videre, end det kan ansees for rigtigt, have foranlediget Kommissionen til at foreslaae (Udkastets §§ 66 og 67), at den forskyldte Straf skal bortfalde, naar Sagen ikke paatales inden 2 Aar, saafremt Straffen ei vilde blive høiere end Bøder eller simpelt Fængsel, og hvor Forseelsen ei er undergIVEN offentlig Paatale eller kun efter den Fornærmedes Begjæring forfølges af det Offentlige, naar Paatale eller Begjæring om Paatale ikke har fundet Sted inden Forløbet af 1 Aar, efterat den Forurettede er kommen til Kundskab om Gjerningen og Gjerningsmanden. Ligesom man fremdeles har meent, at Værn ikke bør straffes for Lovovertrædelser, der ere blevene over 2 Aar gamle, naar de ikke ere grovere, end at Straffen kun kunde blive Niis, saaledes synes det at være en naturlig Følge af, at Straffen for den Vorne har en ganske anden Charakter end for Bærnet, og at det deels vilde være vanskeligt at bestemme, hvor stort Maal af en af de for Vorne anvendelige Straffe, der skulde ansees svarende til den for Bærnet foreskrevne Straf, deels i sig mindre billigt at lade det af Vær-

net forskyldte Strafsansvar følge den vorne Mand, — at Forbrydelser begaaede af Værn under 15 Aar, saaledes som foreslaaet i Udkastets § 68, ikke bør paatales, forsaavidt Saa-dant ikke er steet, inden den Paagjældende opnaaede 18 Aars Alderen. Det har vel været under Forhandling i Kommissionen, om der ikke — tildeels i Lighed med den norske Straffelov — maatte være Plie til at sætte en noget længere Tidsfrist, f. Ex. 5 Aar, efter hvis Udløb Strafsansvaret for en begaaet Forbrydelse skulde bortfalde, saafremt Straffen ikke vilde overskrive Fængsel paa Vand og Brød (eller Rottingslag); man har imidlertid troet at burde fraraade dette, eftersom Fængsel paa Vand og Brød ifølge Udkastets enkelte Straffebestemmelser vil kunne komme til Anvendelse for forholdsvist temmelig grove Forbrydelser (Tyverier, Vebraerier, Vold, falsk Forklaring for Retten, ja endog under visse Omstændigheder Meened, Vigami, Blodskam, kvalificeret Utugt m. m.); og man altsaa ved at optage Prescription af den nævnte Straf vilde forlade det Udgangspunkt, ifølge hvilket Strafforældelsen kun skulde finde Anvendelse ved Smaasforseelser. Forsaavidt det igrigt ved første Diefast maastee kunde synes, at Prescriptionen bliver indskrænket til saare faa Tilfælde, naar den kun skulde komme til Anvendelse med Hensyn til Bøder og simpelt Fængsel, turde der mulig være Anledning til at gjøre opmærksom paa, at det efter Udkastets § 66 ikke er en Betingelse, at Forseelsen efter sin almindelige Beskaffenhed ingen- finde maa kunne medføre høiere Straf end simpelt Fængsel; Strafsansvaret skal derefter bortfalde i alle Tilfælde, hvor den specielle Lovovertrædelse findes ikke at kvalificere sig til høiere Straf, ihvorvel den Straffebestemmelse, der bringes i Anvendelse, tillige for mere gra-verende Tilfælde foreskriver høiere Straf, navnlig Fængsel paa Vand og Brød, og dette har saameget desto større Betydning, som Straffen for ikke faa Lovovertrædelser i Udkastet bestemmes til Fængsel i Almindelighed, hvorved der jo gives Valget mellem de forskellige Arter af Fængselsstraffe.

Om end Forbryderen imidlertid ikke i Almindelighed kan siges at have noget Krav paa Straffens Eftergivelse paa Grund af, at lang